

ροιμ. Ἡ βίκα πολλές φορές πάει 'ς τὴ βρύσι, ἔρχεται ἡ ὥρα ποῦ δὲ θὰ γυρίσῃ (ὁ ἐκτιθέμενος εἰς κινδύνους κάποτε ἐνδέχεται νὰ ἀπωλεσθῇ) Λακων. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ξενοφ. Ἀνάβ. 1, 9, 25 «Κῦρος γὰρ ἔπεμπε βίκους οἴνου ἡμιδεεῖς» καὶ Ἡσύχ. «βίκος στάμνος ὧτα ἔχων». Συνών. λαγύνα, στάμνα. 2) Ὑδροφόρον ξύλινον βυτίον Στερελλ. (Λεβάδ.) 3) Βικί 2, ὁ ἰδ., Θράκ. (Αἰν.)

βικάδικο τό, Πελοπν. (Λεβέτσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βικᾶς παρὰ τὸ θέμα τοῦ πληθ. βικᾶδες καὶ τῆς καταλ. -ικο.

Κατάστημα ὅπου κατασκευάζονται πῆλινα ὑδροφόρα ἀγγεῖα. Συνών. λαγυνάδικο, σταμνάδικο.

βικάκι τό, Πελοπν. (Λεβέτσ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βίκα διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Μικρὰ λάγυνος. Συνών. βικέλλι, βικούλλα, λαγυνάκι, σταμνάκι.

βικᾶς ὁ, Πελοπν. (Λεβέτσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βίκα καὶ τῆς καταλ. -ᾶς.

Ὁ κατασκευάζων λαγύνους. Συνών. βικολόγος, λαγυνᾶς, σταμνᾶς.

βικάχερο τό, ἀμάρτ. βικάχιουρο Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βίκος καὶ ἄχερο.

Βίκος ἀνάμεικτος μὲ ἄχυρον.

βικέα ἡ, Πόντ. βικῆ Τήν. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βίκος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εά.

Παρὰ Σομ. τύπ. βικία.

1) Ἡ ὁσμὴ τοῦ φυτοῦ βίκου Πόντ.: Βικέας μυρίζει.

2) Εἶδος παρασίτου τῆς κριθῆς Τήν. — Λεξ. Μπριγκ.

βικέλλι τό, ἀμάρτ. β'κέλλ' Λέσβ. (Μανταμάδ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βίκος, δι' ὃ ἰδ. βίκα, διὰ τῆς καταλ. -έλλι.

Βικάκι, ὁ ἰδ.

βικί τό, Θράκ. Κύθηρ. Νίσυρ. Πελοπν. (Ἀνδροῦσ.) κ.ά. βιτοῖν Καππ. βεοὶ Καππ. (Σινασσ.) βίκι Πελοπν. (Σουδεν.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. βίκιον ἢ βικίον.

1) Πῆλινον ὑδροφόρον ἀγγεῖον μόνωτον ἢ δίωτον συνήθως μικρὸν Καππ. (Σινασσ.) Κύθηρ. Νίσυρ. Πελοπν. (Ἀνδροῦσ. Σουδεν.) κ.ά. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Συνών. λαγύνι, σταμνί. 2) Εἶδος μικρᾶς πηλίνης χύτρας Καππ. (Σινασσ.) 2) Ὑάλινον, ἀλαβάστρινον ἢ ἀργυροῦν στενόλαιμον δοχεῖον εἰς τὸ ὅποιον τίθεται μύρον, ροδόσταγμα ἢ ἀνθόνερον Θράκ. (Αἰν.) κ.ά. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Κωδιν. Πατρ. Κωνπόλ. 30, 11 «βίκιον μύρου». Συνών. βίκα 3.

βικιάζω ἀμάρτ. β'κιάζου Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βίκος.

Πληροῦμαι ἀπὸ ζιζάνια βίκους, ἐπὶ σπαρμένου ἀγροῦ: Βίκιασι τὸν χουράφ'.

βίκιν τό, Πόντ. βίκ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. βίκιον = κύαμος.

Βίκος, ὁ ἰδ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βίκι τοπων. Χίος.

βικογιάτρως ὁ, Λεξ. Πρω. βικουγιάτρως Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ γεωγραφικοῦ ὄν. Βίκος καὶ τοῦ οὐσ. γιάτρος.

Ἐμπειρικὸς ἱατρὸς θεραπεύων διὰ βοτανῶν καὶ ἄλλων ἀπλουσιτέρων μέσων. Ἡ σημ. ἐκ τοῦ χωρίου Βίκος, ὁπόθεν οἱ τοιοῦτοι ἱατροὶ ὠρμῶντο. Συνών. κομπογιαννίτης.

βικολόγος ὁ, ἀμάρτ. βικολός Πελοπν. (Κορών.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βίκα καὶ τῆς καταλ. -λόγος.

Βικᾶς, ὁ ἰδ.

βίκος ὁ, σύνηθ. βίκους βόρ. ιδιῶμ. βίκο Τσακων. βίκας Νίσυρ.

Τὸ ἀμάρτ. μεταγν. οὐσ. βίκος, τὸ ὅποιον πιστοποιεῖται ὑπὸ τοῦ ἐπίσης μεταγν. βίκιον ἢ βικίον.

Τὸ φυτὸν βίκιον (vicia sativa) καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀγριοκουκκῆς 1α, βίκιν. Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. βοὸς χρώματος ὑποκαστάνου Πελοπν. (Ἀρκαδ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βίκους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

βικούλλα ἡ, Πελοπν. (Ἀνδροῦσ. Λακων. Λεβέτσ. Τριφυλ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βίκα διὰ τῆς καταλ. -ούλλα.

Βικάκι, ὁ ἰδ.

βικωνιά ἡ, ἀμάρτ. βικουνιά Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βίκος καὶ τῆς καταλ. -ωνιά.

1) Τὸ μετὰ τὸν θερισμὸν τοῦ βίκου ὑπολειπόμενον χόρτον ἐν τῷ ἀγρῷ χρησιμεῖον ὡς τροφὴ τῶν ζώων ἐνθ' ἄν.

2) Ἡ μετὰ τὴν συγκομιδὴν τοῦ βίκου νομὴ τοῦ ἀγροῦ Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

βιλαέτι τό, πολλαχ. βιλαέτ' πολλαχ. βόρ. ιδιῶμ. βιλαέτι Ἡπ. (Δρόβιαν.) βιλαγέτ-τιν Λυκ. (Λιβύσσ.) βιλαγέτι Ἡπ. βιλαγέτ' Ἡπ. (Ἰωάνν.) βιλαέτ-τιν Κύπρ. φιλαέτ-τιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. vilâyet.

1) Διοικητικὴ περιοχὴ, νομὸς πολλαχ.: Ἄσμ.

Ἀκούσι σεῖς περὶχουρα κι σεῖς βρὲ βιλαέτια Μακεδ.

Γιὰ ζοῦμι γὰ πιθαίνουμι γὰ 'ς ἄλλον τόπου πάμι

γὰ 'ς ἄλλα συνουρέματα γὰ 'ς ἄλλα βιλαέτια

αὐτόθ. 2) Πολιτεία (ὡς κέντρον διοικητικῆς περιφερείας) Κρήτ. 3) Πατρίς Ἡπ. Θράκ. (Μάδυτ.) 4) Μέρους, περιοχὴ Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐζύωσες πάλι 'ς τὰ βιλαέτια τοῦτα Ἀπύρανθ. 5) Κτηματικὴ περιοχὴ Σάμ. — ΚΜπαστ. Ἀλιευτ. 160: Πάμι κάτ' 'ς τὰ βιλαέτια μας Σάμ. Ἀγναντεύουν τὸ πέλαγος σὰν νὰ 'τανε ὅλη τούτη ἡ γαλάζια ἀπεραντοσύνη δικό τους βιλαέτι ΚΜπαστ. ἐνθ' ἄν. 6) Συνοικία Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἄσμ.

Καινούργι' ἀγάπην ἤκαμα 'ς τ' ἀπάνω βιλαέτι

κ' ἐκείνη ποῦ 'χα χαμηλὰ νὰ κάψ' ἀστροπελέκι.

7) Ποικιλία ἀμπέλου φερούσης μαύρας ὀψίμους σταφυλὰς Πελοπν. (Μάν.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἀνδρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

βιλβιδονέλλι τό, ἀμάρτ. βιλβιδουνέλλ' Θράκ. (Μάδυτ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βιλβιδόνι διὰ τῆς καταλ. -έλλι. Φλύαρος καὶ ταχυλάλος, ἐπὶ κορασίδος.

βιλβιδόνι τό, ἀμάρτ. βιλβιδόν' Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰμβρ.

Λέξις πεποιημένη.

Ἀνθρωπος φλύαρος.

βίλες ἐπιφών. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βίλης.

Λέγεται πρὸς τὸν ἀποτυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ του.

βίλης ἐπίθ. ἀμάρτ. βιλ-λης Σύμ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. γιλός = ἑτερόφθαλμος. Βλ. Ἡσύχ.

